

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pkf.25.451/2025/3.

A kérelmező:

kérelmező

kérelmező címe

A kérelmező képviselője:

dr. Csányi Balázs Mihály ügyvéd

ügyvéd címe

dr. Szilágyi Zita Beáta ügyvéd

ügyvéd címe

A kérelmezett:

kérelmezett

kérelmezett címe1

A kérelmezett képviselője:

dr. Juhász Péter ügyvéd

ügyvéd címe2

Az eljárás tárgya: a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegybejelentést felszólalási eljárásban részben elutasító – lajstromszám. számú – határozatának megváltoztatása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.Pk.22.059/2023/16-I.

A fellebbezést benyújtó fél: kérelmezett

Végzés

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezőnek 1.192.608 (egymillió-százkilencvenkétezer-hatszáznyolc) forint másodfokú perköltséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A kérelmezett a „védjegy” ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérte a 9., 41., 42. és 45. áruosztályba sorolt szinte teljes árujegyzék, valamint a 36. osztályba sorolt „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” árujegyzék körében. A védjegy fekete-fehér „védjegy” feliratból és attól balra fent elhelyezett, másfél felirat magasságú stilizált szárnyas sisak ábrázolásból áll. A bejelentés elsőbbségi napja 2021. március 30. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (SZTNH) megvizsgálta a bejelentést, majd 2021. szeptember 14. napján meghirdette a Szabadalmi Közlöny és Védjegyértesítőben.

[2] A kérelmező 2021. december 13. napján felszólalást nyújtott be, és kérte a védjegybejelentés elutasítását. A felszólalását a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 4. § (1) bekezdés b) és c) pontjára alapította.

[3] Az SZTNH lajstromszám. számú határozatával a megjelölést, a 36. osztályba tartozó „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében védjegyként lajstromozta, és a felszólalás alapossága miatt a védjegybejelentést a 9., 41., 42. és 45. osztályba sorolt áruk és szolgáltatások tekintetében elutasította.

[4] Rögzítette, hogy a felszólaló a jogosultja a lajstromszám3 lajstromszámú „védjegy2” korábbi elsőbbségű európai uniós szóvédjegynek.

[5] A felszólalásban hivatkozott Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt, ideértve azt az esetet is, amikor az összetéveszthetőség amiatt áll fenn, mert a fogyasztók a megjelölést a korábbi védjegyhez gondolati képzettársítás útján kapcsolhatják. A hivatal összességében azt állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés és a felszólalói védjegy vizuális szempontból közepes, fonetikai és konceptuális szempontból nagyfokú hasonlóságot mutat, a 9., 41., 42. és 45. áruosztályban pedig az árujegyzékek részben azonosak, részben hasonlóak. Ezért a megjelölés és a védjegy összetéveszthetőségének veszélye ezekben az áruosztályokban fennáll. Nem tartotta azonban megállapíthatónak a hasonlóságot a lajstromozni kért megjelölés árujegyzékének 36. osztályában szereplő szolgáltatások és a védjegy tekintetében a 36. áruosztályban lajstromozott szolgáltatások között. A kérelmezett a 36. áruosztályban a „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében kérte a lajstromozást, míg a kérelmezői védjegy a 36. áruosztályban irodák bérbéradásával kapcsolatos szolgáltatásokat tartalmaz. Minderre tekintettel a 9., 41., 42., 45. áruosztályokban a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjára alapított felszólalás megalapozott.

[6] A hivatal ezt követően vizsgálta, hogy a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjában írt kizáró ok fennáll-e. A Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a belföldön vagy – európai uniós védjegy esetén – az Európai Unióban jóhírnevet élvező korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló, későbbi elsőbbségű védjegybejelentés szerinti megjelölés, függetlenül attól, hogy az árujegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak-e azokhoz az árukhoz vagy szolgáltatásokhoz, amelyek tekintetében a korábbi védjegyet lajstromozták, ha a megjelölés alapos ok nélkül történő használata a jóhírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértene vagy tisztességtelenül kihasználná. A hivatal felhívta az Európai Unió Bíróságának (EUB) C-375/97. számú Chevy ügyben hozott döntését, mely szerint a védjegy jóhírűnek tekintendő, ha a védjegyet az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások alapján érintett fogyasztók jelentős része ismeri. A jóhírnév fennálltának vizsgálatakor figyelembe kell venni valamennyi releváns körülményt, így különösen a védjegyhez tartozó piaci részesedést, a használat körülményeit (földrajzi kiterjedés, időtartam, intenzitás), valamint a promóciójára fordított befektetések mértékét. A hivatal figyelembe vette az EUB C-301/07. számú Pago ügyben hozott ítéletét is, amely kimondta, hogy az európai uniós védjegyet akkor kell jóhírű védjegynek tekinteni, amennyiben az az Európai Unió jelentős részében eleget tesz a jóhírűség követelményének. Ebből következően a kérelmezőnek azt kellett igazolnia, hogy a védjegy az Európai Unió területén jóhírnevet szerzett. Ennek igazolására okirati bizonyítékokat csatolt, ezek értékelését a hivatal elvégezte, viszont kiemelte, hogy a

kérelmező felszólalásában megjelölte a hivatkozott védjegy jelen eljárás szempontjából releváns, nevezetesen 9., 36., 41., 42. és 45. osztályait. Erre tekintettel a hivatal a kérelem tartalom szerinti elbírálásának elve alapján a jóhírűség fennállásának vizsgálatát kizárólag ezen osztályokban szereplő árukra és szolgáltatásokra folytatta le. Ezt szem előtt tartva mérlegelte a kérelmező által benyújtott okirati bizonyítékokat, és összességében arra a következtetésre jutott, azok alapján nem állapítható meg, hogy a védjegy a megjelölés elsőbbségének napján, azaz 2021. március 30-án Magyarország, illetve az Európai Unió területén az annak árujegyzékébe tartozó 9., 36., 41., 42. és 45. osztályba sorolt áruk és szolgáltatások tekintetében jóhírnevet élvezett. Ezért a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjában írt többi konjunktív feltétel vizsgálata nem szükséges, és a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjára alapított hivatkozás nem megalapozott.

[7] Minderre tekintettel a hivatal a védjegybejelentést a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjára alapítottnak elutasította a megjelölés és a védjegy hasonlósága, valamint az 9., 41., 42. és 45. osztályba sorolt áruk és szolgáltatások részbeni azonossága, részbeni hasonlósága miatt. Ugyanakkor a 36. osztályba tartozó szolgáltatások eltérő jellegére tekintettel az összetéveszthetőséget nem állapította meg, jóhírűség hiányában pedig egyéb kizáró ok sem állt fenn, ezért a kérelmezett megjelölését a 36. áruosztályba tartozó „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében védjegyként lajstromozta.

[8] Az SZTNH határozatával szemben a kérelmező nyújtott be megváltoztatási kérelmet, amelyben azt kérte, hogy a bíróság a határozatot helyezze hatályon kívül és a védjegybejelentést teljes egészében utasítsa el.

[9] A kérelmezett ellenkérelmében kérte, hogy a bíróság az SZTNH határozatának azt a részét, miszerint a védjegyet a 36. osztályba tartozó „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében lajstromozta, hagyja jóvá, erősítse meg. Kérte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a hivatal határozatának azt a részét, ahol a védjegybejelentést a 9., 41., 42., 45. osztályba sorolt áruk és szolgáltatások tekintetében elutasította és a felszólalást megalapozottnak találta, helyezze hatályon kívül, a „védjegy” ábrás védjegybejelentést teljes egészében részesítse védjegyvoltalomban és lajstromozza. Kérte továbbá, hogy a bíróság „a felperes keresetét” mint alaptalant teljes egészében utasítsa el.

[10] Az elsőfokú bíróság végzésével az SZTNH lajstromszám. számú határozatát részben megváltoztatta, és a védjegybejelentést elutasította a Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba sorolt „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében is. Kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 510.942 forint perköltséget.

[11] A végzés indokolása szerint a bíróság észlelte, hogy az ellenkérelemben előadott másodlagos kérelem a 9., 41., 42., 45. áruosztályokkal kapcsolatos védjegybejelentést elutasító rendelkezés felülvizsgálatára irányult, vagyis tartalma szerint megváltoztatási kérelem. Azonban a Vt. 77. § (6) bekezdése értelmében a megváltoztatási kérelem benyújtásának határideje a döntés közlésétől számított harminc nap. Ezt a határidőt a

kérelmezett lekéste, így az ellenkérelemben másodlagos kérelemként előadott, tartalma szerint megváltoztatási kérelem érdemi vizsgálatára nem volt lehetőség. Ezért az elsőfokú bíróság a hivatal határozatának felülvizsgálatát kizárólag a kérelmező megváltoztatási kérelme és az azzal szembeni ellenkérelem keretei között, a 36. osztályba tartozó „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” áruosztály tekintetében végezte el.

[12] Arra a következtetésre jutott, hogy a hivatal helyesen végezte el a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy összetéveszthetőségének átfogó vizsgálatát. A C-251/95. számú Puma-SABEL döntés szerint az összetéveszthetőség vizsgálatakor a megjelölések keltette összbenyomásból kell kiindulni. A vizsgálat során ki kell térni arra, hogy a megjelölések vizuálisan, fonetikailag, illetve konceptuálisan mennyire hasonlóak és ez a hasonlóság eléri-e az összetéveszthetőség szintjét. Az összetéveszthetőség kérdésének elbírálásánál a védjegyek domináns elemeit kell összevetni egymással, ennek során mérlegelni kell, hogy az egyéb elemek (a domináns elemek hasonlósága esetén is) biztosítanak-e kellő megkülönböztetést az átlagos fogyasztó számára. Az összetévesztés veszélyének átfogó értékelésekor az átlagosan tájékozott, figyelmes és értelmes fogyasztóból kell kiindulni. Figyelembe kell ugyanakkor venni, hogy a fogyasztónak csak ritkán nyílik alkalmja arra, hogy az árujelzőket közvetlenül összehasonlítsa, és kénytelen arra a pontatlan emlékezeti képre támaszkodni, amely a tudatában él (C-342/97. Lloyd-döntés). Az ellentartott védjegy egyetlen szót, az „védjegy2” megjelölést oltalmazza, az összbenyomást tehát ez a szó önmagában határozza meg. A lajstromozni kért megjelölés szó- és ábrás elemeket egyaránt hordozó kombinált megjelölés, amelyben a „védjegy” szóelem és annak bal felső sarkában elhelyezett szárnyas sisak ábrás elem láthatóak. A kombinált megjelölések esetében általában a szóelemet kell dominánsnak tekinteni, mert a fogyasztók a megjelölés egészét a szóelemmel idézik fel és hivatkozzák egymás között, valamint a kereskedelmi forgalomban. Ezért a hivatal tévesen értékelte a szóelemmel egyenlően domináns hatásúnak az ábrás elemet, amely csak a jelentésre utal (a szárnyas sisakos görög isten neve görög isten) és díszítő funkcióval bír, magában nem hordoz megkülönböztető képességet. Vizuálisan vizsgálva a megjelöléseket, a szóelemek írásképe szinte azonos. Fonetikus összevetésben a magyarországi fogyasztók szemszögéből nincs különbség, az ékezettől függetlenül azonosan fogják a szóelemet kiejteni. Konceptuálisan ugyancsak nem tud különbséget tenni az átlagfogyasztó a szavak között, mert ha ismeri is a kérelmezői luxusmárkát, nem feltétlenül tudja, hogy az az alapítók és nem a görög isten nevére utal. Tehát a hivatal helyesen állapította meg, hogy a védjegy és a megjelölés összetéveszthetőségének veszélye reális.

[13] Abban azonban már nem osztotta az elsőfokú bíróság a hivatal álláspontját, hogy ez a fokú hasonlóság a 36. osztályba tartozó „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” körében nem zárja ki a lajstromozni kért megjelölés oltalmát. Kétségtelen, hogy az ellentartott védjegy oltalma ezekre a szolgáltatásokra nem terjed ki, így a védjegybejelentés elutasítása ebben az esetben csak a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontján alapulhat. Ehhez mindenekelőtt azt kellett bizonyítani, hogy az ellentartott védjegy jóhírű. A kérelmező ennek az elsőfokú bíróság megítélése szerint eleget tett. Téves volt a hivatalnak az a megközelítése, hogy a korábbi védjegy jóhírnevét csak a bejelentett megjelölésben is szereplő áruk és szolgáltatások tekintetében vizsgálta, mert a jóhírnév a védjegynek az árujegyzékben szereplő áruktól vagy szolgáltatásoktól független objektív tulajdonsága. Azonban a jóhírű védjegy is csak akkor zárja ki az árujegyzékében nem szereplő áru vagy szolgáltatás esetében a megjelölés védjegykénti lajstromozását, ha a megjelölés alapos ok nélkül történő használata a jóhírű védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét

sértené vagy tisztességtelenül kihasználná. A hivatal határozatában az ellentartott védjegy jóhírűségének objektív megítélése és a jóhírűség kihasználhatóságának vizsgálata összekeveredett, ez vezetett a téves következtetésre. Jelen esetben az EUB C-375/97. számú Chevy döntésében írtak szerinti bizonyítás alátámasztja az ellentartott védjegy jóhírűségét. A bizonyítékok értékelése során jelentőséget kell tulajdonítani annak is, hogy az ellentartott védjegy európai uniós védjegy. Az EUB a C-301/07. számú Pago döntésében rámutatott, hogy területi szempontból a jóhírnév feltétele akkor teljesül, ha az európai uniós védjegy a közösség területének jelentős részében jóhírnevet élvez, azaz a védjeggyel jelölt árukkal vagy szolgáltatásokkal érintett vásárlóközönség jelentős része a közösség területének jelentős részében ismeri. Az elsőfokú bíróság is elvégezte a kérelmező által csatolt okirati bizonyítékok értékelését, és ez alapján arra a következtetésre jutott, nem lehet kérdéses, hogy az azokkal igazolt védjegyhasználat a közösség területének jelentős részében megvalósult. Ez alapján azt kell megállapítani, hogy a kérelmező hivatkozott európai uniós védjegye az Európai Unióban jóhírű, tekintet nélkül annak magyarországi ismertségére. Ezt követően kellett vizsgálni azt, hogy a lajstromozni kért megjelölés használata a jóhírnév sértését vagy kihasználását jelenti-e. Ebben a körben az EUB C-252/07. számú Intel ügyben hozott ítéletében írtak az irányadók. A védjegyek közötti kapcsolat vizsgálata során figyelembe kell venni azon áruk vagy szolgáltatások természetét, amelyekre az ütköző védjegyeket lajstromozták. Bizonyos védjegyek szert tehetnek olyan jóhírnévre, amely túlterjed a lajstromozott áruk vagy szolgáltatások vásárlóközönségén. Ebben az esetben lehetséges, hogy azon áruk vagy szolgáltatások vásárlóközönsége, amelyekre a későbbi védjegyet lajstromozták, akkor is rokonítja az ütköző védjegyeket, ha teljesen különbözik azon áruk vagy szolgáltatások vásárlóközönségétől, amelyekre a korábbi védjegyet lajstromozták. Ebből kifolyólag szükség lehet a korábbi védjegy jóhírneve erősségének figyelembevételére, annak meghatározása érdekében, hogy az túllép-e a védjeggyel érintett vásárlóközönségen. Jelen esetben a 36. áruosztályba tartozó „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” nem szerepelnek a korábbi védjegy árujegyzékében. Azonban nem zárható ki, hogy a divatterméket (ruházat, parfüm, ékszer stb.) vásárló fogyasztók e szolgáltatásokkal is találkoznak, és ennek során rokoníthatják a védjegyet és a lajstromozni kért megjelölést. A divattermékek vásárlásának, ahogy bármely áruvásárlásnak, szerves részét képezi az áru kifizetése, amelyhez a 36. áruosztályban szereplő konkrét szolgáltatások kapcsolódnak. Az árun elhelyezett védjegy és a kérelmezetti szolgáltatás árujelzőinek értékelését tehát a megvásárlás folyamata kapcsolhatja össze időben és logikailag is. A védjegyoltalommal érintett divatárúkkal és a lajstromozni kért megjelöléssel érintett pénzügyi szolgáltatással az átlagfogyasztó is kapcsolatba kerül. Ezért nem észszerűtlen azt feltételezni, hogy az áru kifizetéséhez igénybe vett szolgáltatáshoz kapcsolódóan, akár pl. egy fizikai hitelkártyán, vagy a fizetést bonyolító internetes szolgáltatás képernyőfelületén megjelenő „védjegy” megjelölés láttán a fogyasztó a kérelmezőt, az ő szolgáltatását, vagy olyan szolgáltatást sejtethet, amely a kérelmezővel valamilyen különleges kapcsolatban áll. Tehát a lajstromozni kért megjelölés 36. osztályában felsorolt szolgáltatások jellegüknél, rendeltetésükénél és az érintett fogyasztói körök átfedésénél fogva olyanok, amelyek körében a lajstromozni kért megjelölés használata alkalmas lehet a divatárú nyomán jóhírnevet szerzett ellentartott védjegy jóhírűségének kihasználására. A kérelmezettnek nincs alapos oka arra, illet nem is adott elő, ami indokolná a lajstromozni kért megjelölés használatát. Ezért a védjegybejelentést a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes egészében el kellett utasítani.

[14] Az elsőfokú bíróság határozatával szemben a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helyezze hatályon kívül és

[15] - elsődlegesen a Fővárosi Ítéltábla az SZTNH lajstromszám. számú határozatának azon részét, ahol a védjegybejelentést a 9., 41., 42., 45. osztályba sorolt áruk és szolgáltatások tekintetében elutasította és a felszólalást megalapozottnak találta helyezze hatályon kívül, az ügyszám8 ügyszámú „védjegy” ábrás védjegybejelentést teljes egészében részesítse védjegyoltalomban és lajstromozza, és az SZTNH lajstromszám. számú határozatban foglaltaknak azon részét, miszerint a Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba sorolt „hitelkártyás fizetés feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében a védjegyet lajstromozta, hagyja helyben;

[16] - másodlagosan a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helyezze hatályon kívül, és hagyja helyben az SZTNH lajstromszám. számú határozatában foglaltaknak azon részét, miszerint a Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba sorolt „hitelkártyás fizetés feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében az ügyszám8 ügyszámú „védjegy” ábrás védjegyet lajstromozza.

[17] Vitatta a kérelmező Vt. 4. § (1) bekezdés b) és c) pontjára alapított érvelését, álláspontja szerint az SZTNH helyesen járt el, amikor a megjelölést a 36. osztályba sorolt „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében lajstromozta.

[18] Hivatkozott a C-251/95. számú Puma-SABEL ügyben hozott ítéletre, mely szerint az összetéveszthetőség valószínűségét az összes releváns körülmény egyidejű figyelembevételével kell vizsgálni. A kérelmezett nemzeti ábrás védjegyet jelentett be, amelynek jelentős részét a megjelölés bal felső sarkában elhelyezett, egyértelműen görög isten neve görög istenre utaló szárnyas sisak adja. Ez a szárnyas sisak domináns elem, a szöveghez viszonyított aránya miatt minden fogyasztó számára szembetűnő. A kérelmezett megjelölése tehát egyértelműen a görög istenre utal, míg a kérelmező védjegye esetén ez fel sem merül. A Lloyd ügyben az EUB meghatározta az átlagfogyasztó fogalmát. Ez a személy kellően tájékozott és kellően körültekintően jár el, rendelkezik olyan alapműveltséggel, hogy alappal lehet feltételezni, ismeri a görög istent és a francia védjegyet is. A görög mitológiát alapvetően mindenki ismeri, az az általános iskolai tananyag része, ebből következően a „védjegy” név a sisakábrázolással a mitológiai személy asszociációját kelti. Az elsőfokú bíróság és a hivatal nem értékelte, hogy a „védjegy” szó kettős jelentéstartalmú. Ebből ered, hogy a kérelmezett megjelölésének van megkülönböztető képessége, mert kizárt, hogy ezt a kettős jelentéstartalmat az átlagfogyasztó ne ismerné fel. Az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte úgy, hogy a kérelmezett megjelölésének csak a szó a domináns eleme, miután annak jelentős részét a sisakábrázolás teszi ki, ami szintén domináns. A C-425/98. számú ADIDAS ügyben az EUB kimondta, gondolati képzettársítás esetén a két megjelölést a fogyasztó ugyan nem téveszti össze, mégis hasonlónak minősíthetők, mert a későbbi megjelölés emlékezteti a fogyasztókat egy általuk már korábban ismert védjegyre. Emiatt a fogyasztóban az a képzet alakul ki, hogy az érintett áruk vagy szolgáltatások ugyanattól, vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Ezt a két kritériumot a kérelmező nem bizonyította. A fogyasztóközönség pusztá képzettársítása önmagában nem elegendő annak megállapítására, hogy a két megjelölés összetéveszthető. Hangsúlyozta, hogy az EUB C-39/97. számú Canon ügyben hozott döntése szerint az összetéveszthetőségig való hasonlóság

tulmutat az egyszerű hasonlóságon. A BH2003. 459 számú ügyben kifejtettek szerint a domináns elemek hasonlósága esetén azt kell vizsgálni, hogy az egyéb elemek nem biztosítanak-e kellő megkülönböztetést az átlagos fogyasztó számára. Az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) védjegyekkel kapcsolatos iránymutatásának megfelelően a szóelemeket is tartalmazó megjelölésekben az ábrás elemek rendelkezhetnek domináns jelleggel. Hivatkozott a T-35/08. számú ügyre, mely szerint amennyiben valamely megjelölés ábrás és szóelemet egyaránt tartalmaz, abból nem következik automatikusan, hogy mindig a szóelemet kell meghatározónak tekinteni. A sajátos elrendezésű ábrás elemek jelenléte azzal a hatással járhat, hogy az egyes megjelölések által keltett összbemutató eltérő lesz. Jelen esetben együttes dominancia áll fenn. Felhívta a C-328/18. P. számú ügyet is, mely szerint bizonyos feltételek mellett a megjelöléseket elválasztó fogalmi különbségek „semlegesíthetők” a közöttük fennálló vizuális és hangzásbeli hasonlóságot. Az ilyen semlegesítéshez az szükséges, hogy legalább az egyik megjelölésnek az érintett közönség észlelése szerint világos és határozott jelentéssel kell bírnia. A kérelmezett nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak azzal az érvelésével, hogy az átlagfogyasztó, ha ismeri az „védjegy2” luxusdivatmárkát, nem feltétlenül tudja, hogy az alapítói családnév és nem a görög isten nevére utal. Egy ilyen márkánál, amely szűk réteg számára elérhető, feltételezhető, hogy tudják, azt az alapító családról nevezték el. A különböző nagyműtű francia luxustermékmárkák – mint a Dior, Louis Vuitton, Yves Saint Laurent, illetve az védjegy2 is – mind az alapítójuk nevét viselik. Minderre tekintettel a kérelmezett védjegye olyan domináns elemmel bír, a sisakábrázolással, amely egyértelművé teszi a semlegesítés elvének alkalmazhatóságát és az összetéveszthetőség kizártságát. Hivatkozott arra is, hogy Európában számos olyan megjelölés élvez védjegyjogot, ami ugyanúgy görög isten neve görög isten nevére és motívumaira utal, mint a kérelmezett megjelölése.

[19] Emellett a kérelmezett arra is hivatkozott, hogy a kérelmező védjegyének jóhírűsége sem indokolja a bejelentés elutasítását. Az elsőfokú bíróság a jóhírnév fogalmát abszolút, mindenre kiterjedő fogalomként értelmezte, figyelmen kívül hagyva, hogy a jóhírnévnek vannak bizonyos korlátai. A C-125/14. számú Iron&Smith ügyben az EUB kimondta, hogy amikor a korábbi közösségi védjegy az Európai Unió egy jelentős részében már jóhírnévre tett szert, de annak a tagállamnak az érintett közönsége tekintetében, amelyben a felszólalással érintett későbbi nemzeti védjegybejelentést tették, nem tett szert jóhírnévre, a közösségi védjegy jogosultját megilletheti a 2008/95 irányelv 4. cikkének (3) bekezdésében bevezetett oltalom, amennyiben bebizonyosodik, hogy e közönség kereskedelmi szempontból nem elhanyagolható része ismeri a védjegyet, kapcsolatot létesít a védjegy és a későbbi nemzeti védjegy között, továbbá az ügy valamennyi lényeges tényezőjét figyelembe véve fennáll a közösségi védjegy sérelmének tényleges és aktuális veszélye, vagy ennek hiányában az ilyen sérelem jövőbeli bekövetkezésének komoly veszélye. Az SZTNH helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a kérelmező nem tudta bizonyítani, miszerint a védjegy Magyarország területén jóhírnévvel rendelkezik, és ezeket a megállapításokat az elsőfokú bíróság sem vitatta. A C-252/07. számú Intel ügy szerint a jóhírű védjegy jogosultjának bizonyítania kell, hogy a későbbi megjelölés használata sértene vagy tisztességtelenül kihasználná a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. A kérelmező jelen esetben ez utóbbi feltételt egyáltalán nem bizonyította, amit az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyott. A kérelmezett hivatkozott a Fővárosi Törvényszék 1.Pk.23.682/2019/12. számú ügyben kifejtettekre. Eszerint a jóhírű védjegyek oltalmi köre sem korlátlan. Lehetséges, hogy az ütköző védjegyeket olyan árukra és szolgáltatásokra lajstromozták, amelyek érintett vásárlóközönségei nem fedik egymást. Még ha azon áruk és szolgáltatások vásárlóközönségei, amelyekre az ütköző védjegyeket lajstromozták, azonosak is vagy bizonyos mértékben átfedik egymást, lehetséges, hogy az említett áruk vagy szolgáltatások

annyira különbözőek, hogy a későbbi védjegy az érintett vásárlóközönség képzetében nem képes felidézni a korábbi védjegyet. A C-39/97. számú Canon ügyben az EUB is azt mondta ki, hogy nem áll fenn összetéveszthetőség, ha a fogyasztók nem hiszik azt, hogy az áruk és szolgáltatások ugyanattól, vagy gazdaságilag egymáshoz kötött vállalkozástól származnak. Jelen esetben a kérelmező és a kérelmezett teljesen elkülönülő vevőkörrel, célközönsséggel rendelkezik. A kérelmezett nem ért egyet az elsőfokú bíróságnak azzal az érvelésével, miszerint nem zárható ki, hogy a divatterméket (ruházat, parfüm, ékszer stb.) vásárló fogyasztók a hitelkártyás fizetések feldolgozásához, online banki szolgáltatásokhoz kapcsolódó árukkal is találkoznak, és ennek során rokoníthatják a védjegyet és a lajstromozni kért megjelölést, ezáltal megállapítható az összetéveszthetőség. A kérelmezett egy B2B (business-to-business, azaz üzleti vevőknek értékesítő) modell keretén belül forgalmazza a vásárlói számára a „védjegy” megnevezésű szoftvert, amelyet hétköznapi magánszemélyek üzletekben nem tudnak megvásárolni. A szoftver csak előzetes egyeztetés, megrendelés, felmérés és telepítés útján érhető el a célközönség számára, amelynek jelentős része jogi személyekből áll. Ezzel ellentétben a kérelmező divattermékek, luxustermékek árusításával foglalkozik B2C (business-to-consumer), azaz közvetlenül a fogyasztóknak értékesítő üzleti modellben. Jól látható, hogy teljesen eltérő csoportok számára kínálják a szolgáltatást, más a célközönség, más a vevőkör, más a termékhez való hozzáférés módja. Ezért helytelen az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a kérelmező és a kérelmezett azonos vevőkörrel, illetve célközönsséggel rendelkezhet, és ez alapot adhat az összetéveszthetőségre.

[20] A kérelmező észrevételeiben az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentett megjelölésben a szóelem a domináns, ami a védjeggyel teljesen azonos. A stilizált szárnyas sisakot ábrázoló minta nem az, hiszen kizárólag a fogyasztók által a kereskedelmi forgalomban könnyen hivatkozható, kiejthető görög isten neve szóelemre utal, a görög isten neve szóelemmel pontosan beazonosított görög isten neve görög isten jelentéséhez kapcsolódik. Tehát valóban csak díszítő funkcióval bír, magában nem hordoz megkülönböztető képességet. A „védjegy” szót a fogyasztók első ránézésre be tudják azonosítani, a hozzáadott ábrás elem nem hordoz többletjelentést, csupán a szó jelentésére erősít rá. A kérelmezett a beadványában hosszan ismerteti a görög isten ábrázolási módját, azaz a szárnyas sisak ábrát, ami valójában éppen azt támasztja alá, hogy a bejelentés ábrás eleme pusztán leíró jellegű. Az, hogy más államokban milyen egyéb görög isten neve ábrás védjegyeket lajstromoztak, teljes mértékben irreleváns. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy fonetikailag és hangzásbelileg a megjelölések hasonlóak, az átlagfogyasztók nem tudnak különbséget tenni konceptuálisan sem a védjegy és a megjelölés között. Így a kérelmezett védjegybejelentése az összetéveszthetőségig hasonló a korábbi védjegyhez.

[22] Az elsőfokú bíróság emellett helyesen értékelte a jóhírnév fogalmát és helyesen látta igazoltnak a kérelmezői védjegy jóhírnevét. A kérelmezett fellebbezésében következetesen összekeveri az ellentartott védjegy jóhírűségének megítélését és a jóhírűség kihasználhatóságának a vizsgálatát, ahogy egyébként azt az elsőfokú bíróság a hivatali vizsgálatról is megjegyezte. A Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt jogalap megvalósulását ugyanis két lépcsőben szükséges vizsgálni. Először a korábbi védjegy jóhírűségének igazolása szükséges, amit az eljárás során csatolt bizonyítékok és előadott érvek mérlegelésével kell elbírálni. Másodszor pedig a védjegy jóhírnevének vagy

megkülönböztető képességének megsértését, tisztességtelen kihasználását szükséges bizonyítani. Az első lépcső igazolásának bizonyos feltételeit a C-375/97. számú Chevy ügyben hozott döntésben munkálta ki az EUB. Eszerint a jóhírnév feltétele, hogy a korábbi védjegyet az azzal ellátott árukon vagy szolgáltatásokon keresztül az érintett vásárlóközönség jelentős része ismerje. Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a kérelmező által benyújtott bizonyítékokat, és helyesen állapította meg, hogy a kérelmező védjegye az Európai Unióban jóhírű, tekintet nélkül annak magyarországi ismertségére. Ezzel együtt a kérelmező csatolt bizonyítékokat Magyarországról is, hiszen a termékek itt is elérhetőek, és a kérelmező védjegyet a magyar átlagfogyasztó is jól ismeri. A Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt jogalap megállapításának második lépcsőfoka a korábbi védjegy jóhírneve vagy megkülönböztető képessége megsértésének vagy kihasználásának igazolása. Ebben a körben az EUB a C-252/07. számú Intel ügyben hozott ítélete szerint a jóhírű védjegy sérelmének négy típusa különböztethető meg: a megkülönböztető képesség sérelme, az ún. felhígulás; a jóhírnév sérelme; valamint a megkülönböztető képesség vagy jóhírnév tisztességtelen kihasználása. Minél erőteljesebben és közvetlenebbül idézi fel a későbbi védjegy a korábbi védjegyet, annál nagyobb annak a kockázata, hogy a későbbi védjegy aktuális vagy jövőbeli használata sérti vagy tisztességtelenül kihasználja a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. A kérelmező álláspontja szerint a támadott védjegybejelentés esetleges lajstromozása megvalósítaná mind a felhígulás, mind a jóhírnév tisztességtelen kihasználásának tényállását, tekintettel arra, hogy a fogyasztók a „védjegy” megjelöléssel ellátott árukat és a megjelölés alatt nyújtott szolgáltatásokat a közismert jóhírű és jól csengő, illetve magas minőséget képviselő „védjegy2” védjegyre asszociálva fogják megvásárolni és igénybe venni. Tehát a kérelmezett a kérelmező védjegyéhez kapcsolódó pozitív fogyasztói attitűdöket lovagolná meg. Ennek kihasználása piaci előnyt jelent számára a versenytársaival szemben, és a megjelölésének ismertségét olyan szintre emeli fel, amelyet a kérelmező védjeggyel ellátott termékei és szolgáltatásai élveznek. Ezáltal a kérelmezett a kérelmező komoly ráfordításokkal felépített jóhírnevét kihasználva, azonban hasonló méretű pénzügyi ráfordítások és beruházások nélkül tudna nagyobb bevételeket elérni, amivel tisztességtelenül kihasználná az „védjegy2” védjegy jóhírnevét. A támadott megjelölés és a korábbi védjegy között olyan nagy mértékű a hasonlóság, hogy a megjelölés a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó képzetében felidézi a jóhírű védjegyet, ezáltal tisztességtelen előnyhöz juttatja a bejelentőt. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az árun elhelyezett védjegy és a kérelmezetti szolgáltatás árujelzőjének értékelését a megvásárlás folyamata kapcsolhatja össze időben és logikailag is. Emellett helyesen határozta meg az átlagfogyasztó fogalmát is. A kérelmezett a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy B2B üzleti modell keretén belül értékesíti a termékét előzetes egyeztetés, megrendelés és felmérés útján, és a vásárlóinak jelentős része jogi személyekből áll. Ugyanakkor a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja szerinti összetéveszthetőségig való hasonlóság, illetve a c) pont szerinti jóhírnév sérelmének vizsgálata mindig a támadott megjelölés és a korábbi védjegy lajstrombeli állapotára terjed ki. A védjegybejelentésben az szerepel, hogy a kérelmezett a 36. áruosztályban „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” körére kéri a megjelölés lajstromozását. Ezen szolgáltatások általánossága miatt nincs jelentősége annak, hogy a kérelmezett a szolgáltatását ténylegesen milyen értékesítési formában, illetve milyen vásárlói körnek szándékozik felkínálni. A védjegybejelentésben felsorolt szolgáltatások olyan mindennapi pénzügyi tranzakciókhoz kapcsolódónak, amelyeket az átlagfogyasztók tömegesen végeznek, ahogy a korábbi védjeggyel ellátott termékeket is a divatterméket vásárló fogyasztók vásárolják meg. A védjegybejelentőnek lehetősége lett volna az árujegyzéket olyan módon meghatározni, hogy abból kitűnjön, hogy szolgáltatásait esetlegesen csak egy szűkebb, speciális vásárlói rétegnek szánja, azonban a lajstromozni kért szolgáltatások köre sokkal tágabb, általános fogyasztói

kört feltételez. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy az átlagfogyasztók a kérelmezői termékek megvásárlása és a kérelmezetti megjelöléssel ellátott online fizetési módok használata esetén az áruk és szolgáltatások között kapcsolatot létesíthetnek a képzeletükben.

[23] A kérelmezett fellebbezése nem megalapozott.

[24] A Vt. 39. § (3) bekezdésének megfelelően a hivatal döntése a kézbesítéssel emelkedik jogerőre, ha nem kéri annak megváltoztatását. Jelen esetben a kérelmezett – az elsőfokú bíróság által is megállapítottak szerint – a hivatal védjegybejelentést elutasító döntésével szemben határidőben nem nyújtott be megváltoztatási kérelmet. Minderre tekintettel az SZTNH határozatának megváltoztatási kérelemmel nem érintett, azaz a védjegybejelentést a 9., 41., 42. és 45. osztályba sorolt áruk és szolgáltatások tekintetében elutasító része a Vt. 39. § (3) bekezdésének megfelelően jogerőre emelkedett. Emiatt a bírósági eljárás az elutasító döntés felülbírálatára nem terjedt ki, az elsőfokú bíróság erről nem döntött. Ezért az ítéltábla sem adhat helyt a kérelmezett elsődleges fellebbezési kérelmének.

[25] A bírósági eljárásban érdemben elbírálható körben a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is teljes mértékben egyetért. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[26] A kérelmezett a fellebbezésében egyrészt vitatta, hogy az általa lajstromoztatni kért megjelölés és a korábbi védjegy összetéveszthetősége fennáll a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja értelmében. A hivatal, majd az elsőfokú bíróság helyesen és részletesen ismertette, hogyan kell vizsgálni a fonetikai, hangzásbeli, vizuális, illetve konceptuális hasonlóságot, továbbá a védjegy domináns elemének meghatározásán keresztül értékelni annak összbenyomását. A kérelmezett a másodfokú eljárásban már nem vitatta a szövelemek jelentős mértékű vizuális és fonetikai hasonlóságát, valamint – az átlagfogyasztó számára – hangzásbeli azonosságát. Azonban azt hangsúlyozta, hogy az általa lajstromoztatni kért megjelölésnek egy ábra is része, ez ugyanolyan domináns, mint a szövelem, ezért a kizárólag szövelemből álló korábbi védjegyhez képest az ábra az átlagos fogyasztó szemében kizárja az összetévesztést. Ezzel szemben az ítéltábla egyetért az elsőfokú bírósággal, illetve a kérelmező észrevételeiben foglaltakkal. Valóban nem kizárt, hogy egy ábrás megjelölés esetén az ábra annyira jellegzetes legyen, hogy a szövelemmel közel azonos mértékben dominánsnak minősül, de jelen esetben ez a helyzet nem áll fenn. Ahogy azt maga a kérelmezett is többször hangsúlyozta, a megjelölésében használt ábrás elem, a szárnyas sisak egyértelműen görög isten neve görög istenre utal. Ebből pedig az következik, hogy az ábrás elem valójában semmilyen további megkülönböztető jellegzetességet nem tesz hozzá a szövelemhez, hanem pusztán annak vizuális ábrázolása történik meg. Ezért az összbenyomás alapján a fogyasztóban valójában a szövelem és az ábrás elemből együtt nem marad meg több információ, mint hogy a kérelmezetti megjelölés görög isten neve görög isten megnevezésével azonos hangzású és nyilvánvalóan görög isten neve görög istenre utal. Ezt az összbenyomást éppen, hogy erősíti az a kérelmezett által felhozott tény, hogy a görög mitológia általános iskolai tananyag, így az átlagfogyasztóról feltételezhető, hogy a görög isten megnevezését és a

gyakran használt szimbólumát ismeri. Ezért bár a sisakábrázolás kétségtelenül vizuálisan eltér a kérelmező védjegyétől, mégsem alkalmas arra, hogy a fogyasztók emlékezetében megkülönböztesse a kérelmezett megjelölését a korábbi védjegytől.

[27] Emellett a kérelmezett a fellebbezésében a „semlegesítésre” hivatkozott, azaz lényegében a konceptuális különbségre a megjelölés és a védjegy között. A megjelölés – ahogy az ábra is hangsúlyozza – görög isten neve görög istenre utal, míg a védjegy valóban a kérelmezői luxusdivatmárka alapítóinak családnéve. Ezért a konceptuális különbség kétségtelenül fennáll. Azonban ebből a szempontból a lényeges az, hogy a fogyasztóközönség ezt ténylegesen észleli-e. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy tekintettel a védjegyre lajstromozott és a megjelölésre lajstromozni kért áruosztályokra, a releváns fogyasztónak az átlagfogyasztót kell tekinteni. Az ítéltábla is úgy ítélte meg, hogy az átlagfogyasztó ugyan az „védjegy2” luxusdivatmárkát ismeri, azonban az nem széles körben közzismert, hogy ez az alapítói családnév. Kétségtelen, hogy a különböző nagy múltú francia divatmárkák tipikusan családnévet viselnek, azonban azok – például a kérelmezett által felsorolt Dior, Louis Vuitton, Yves Saint Laurent, vagy akár például a Chanel – nem jelentenek mást, tehát az átlagfogyasztó vagy arra következtet, hogy a márkanév fantáziaszó, vagy arra, hogy családnév. Jelen esetben viszont a családnév bír egy másik jelentéssel, a görög istenre utal, aki Magyarországon – éppen a kérelmező által igazoltak szerint – lényegesen ismertebb, mint az a tény, hogy a francia luxusbárka az alapítóiról kapta a nevét. A kérelmezett által hivatkozott C-328/18. P. számú ügyben is azt fejtette ki az EUB, hogy az ütköző megjelölések között fennálló fogalmi különbségek akkor semlegesíthetők a két megjelölés között fennálló hangzásbeli és vizuális hasonlóságokat, ha az érintett közönség számára a szóban forgó megjelölések legalább egyike világos és meghatározott jelentéssel rendelkezik és így azt e közönség azonnal megérti. Jelen esetben ilyen erőteljes fogalmi különbség valóban van a megjelölés és a védjegy között, azonban nem elég a különbség léte, hanem az is szükséges, hogy ezt az átlagfogyasztó fel is ismerje, jelen esetben viszont ezt nem lehet megállapítani.

[28] A jelen ügy eldöntése szempontjából annak valóban nincs jelentősége, hogy különböző más országokban milyen, védjegy szóelemet tartalmazó védjegyet lajstromoztak, a konkrét ügyet a magyar bíróság a magyar jog és rendelkezésre álló tények alapján bírálja el.

[29] Minderre tekintettel az ítéltábla is arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölés és a védjegy olyan mértékben hasonló, hogy fennáll köztük az összetéveszthetőség veszélye.

[30] Ezt meghaladóan az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak a védjegy jóhírűségével kapcsolatos megállapításaival is, amiből az következik, hogy a lajstromozásnak a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontja alapján valóban akadály van.

[31] Helytállóan emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy – figyelemmel a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjában írtakra – különbséget kell tenni annak vizsgálata között, hogy egy adott védjegy jóhírű-e, illetve hogy egy összetéveszthető megjelölés használata alkalmas lehet-e arra, hogy

a védjegy jóhírnevét vagy megkülönböztető képességét megsértse vagy tisztességtelenül kihasználja. Amennyiben ez megállapítható, még azt is lehet vizsgálni, hogy mindennek ellenére a későbbi megjelölés jogosultjának van-e valamilye alapos oka annak használatára.

[32] Az első kérdésről, azaz a jóhírűség fennállásának igazolásáról a kérelmező számos bizonyítékot csatolt a hivatal előtti eljárásban. Ezeket a hivatal és az elsőfokú bíróság is értékelte, a hivatal azonban csak a kérelmezetti bejelentéssel érintett áruosztályokra. Ennek indokaként a hivatal azt jelölte meg, hogy ezt azért teszi így, mert a kérelmező a felszólalásában csak ezt állította. Az ítéltábla áttekintette a kérelmező felszólalását, valamint annak részletes indokolását, és megállapította, hogy olyan nyilatkozatot, mely szerint a jóhírű név vizsgálatát csak bizonyos áruosztályokra kérné, a kérelmező nem tett. A felszólalásban, illetve annak kiegészítésében pusztán annyi szerepel, hogy megjelölte, hogy a kérelmezett védjegybejelentésének elutasítását mely áruosztályok – azaz a bejelentett valamennyi áruosztály – tekintetében kéri. A petitum rész tehát nem arról szövegezt, hogy a védjegy jóhírnevét csak ezekre az áruosztályokra állítaná a kérelmező. A kérelem indokolásának 2.2. pontjában pusztán annyit tett, hogy a kérelmezetti megjelöléssel érintett árujegyzéket összevetette a saját, a védjegyhez tartozó árujegyzéknek az áruosztályaival. Értelemszerűen, ezt az összevetést felesleges volt megcsinálni azokra az áruosztályokra, amelyekre a védjegy ugyan be van jegyezve – ezek felsorolása egyébként az indoklás 1.4. pontjában meg is található –, de amelyekre a megjelölés lajstromozását a kérelmezett nem kérte. A hivatal által adott szűkítő értelmezést már csak azért sem lehet a nyilatkozatnak tulajdonítani, mert a kérelmező jóhírű névvel kapcsolatos érvelésében és a hivatkozott bizonyítékaiban sem csak a megjelöléssel érintett áruosztályokról van szó. Erre tekintettel a hivatal szűkebb körű vizsgálatát az általa megjelölt ok nem indokolja. Egyébként pedig az ítéltábla elviekben is egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a jóhírű név a védjegynek az árujegyzékben szereplő áruktól vagy szolgáltatásoktól független, objektív tulajdonsága. A jóhírűségnek éppen az a lényege, hogy bizonyos áruk és szolgáltatások tekintetében megszerzett széles körű ismertség és elismertség kihat további, akár valamennyi árura és szolgáltatásra. Tehát ahhoz, hogy egy védjegy jóhírűnek minősüljön, nem szükséges, hogy valamennyi, a lajstromban szereplő áru és szolgáltatás tekintetében ez megállapítható legyen, hanem elegendő, ha legalább bizonyos lajstromozott áruk és szolgáltatások esetében fennáll. Az elsőfokú bíróság mindezt szem előtt tartva végezte el a kérelmező által becsatolt okirati bizonyítékok értékelését, és ezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az Európai Unió területén a kérelmezői védjegy jóhírű névvel rendelkezik. A kérelmezett a fellebbezésében ezt a mérlegelést egyáltalán nem támadta, így ezzel a másodfokú bíróságnak nem kellett foglalkoznia.

[33] A kérelmezett a fellebbezésében már nem vitatta, hogy a védjegy az Európai Unió területén jóhírű nevet szerzett, azonban azt állította, hogy a kérelmező azt nem tudta bizonyítani, hogy a védjegye Magyarország területén is rendelkezik jóhírű névvel, és hivatkozott az EUB C-125/14. számú Iron&Smith ügyben hozott döntésére. A kérelmezett által felhívott C-125/14. számú Iron&Smith eset ugyanakkor éppen azt mondja ki, hogy ha egy európai uniós védjegyről meg lehet állapítani, hogy a közösség meghatározott részén jóhírű nevet élvez, akkor az jóhírű védjegynek tekintendő, és nem követelhető meg a védjegy jogosultjától, hogy e jóhírű névre annak a tagállamnak a területére is bizonyítékot szolgáltatasson, ahol a felszólalással érintett nemzeti védjegybejelentést benyújtották ([20] bekezdés, illetve az első kérdésre adott válasz). Tehát a kérelmezett által a fellebbezésben

felhozottak – a jóhírnév magyarországi bizonyításának hiánya – alapján nem lehet kétségbe vonni az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, mely szerint a kérelmező védjegye a teljes Európai Unióban, így Magyarországon is jóhírűnek minősül.

[34] Ebből kifolyólag a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontja alapján a következőkben – figyelemmel a C-252/07. számú Intel ügyben kifejtettekre – azt kell vizsgálni, hogy a későbbi megjelölés használata sértene vagy tisztességtelenül kihasználná-e a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. Lényegében ezen utóbbi feltételek fennállását is vitatta a kérelmezett azon az alapon, hogy Magyarországon a kérelmező védjegye nem ismert. Az EUB a C-125/14. számú Iron&Smith ügyben azt is kimondta, hogy amennyiben az érintett közönség nem hozza egymással összefüggésbe a korábbi európai uniós védjegyet és a későbbi nemzeti védjegybejelentést, vagyis nem állít fel közöttük kapcsolatot, akkor a későbbi megjelölés használata nem alkalmas arra, hogy megsértse vagy tisztességtelenül kihasználja a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. Viszont az ítélet azt is tartalmazza, hogy ha a korábbi európai uniós védjegy az unió egy jelentős részében már jóhírnévre tett szert – amely a jelen ügyben a fentiek szerint bizonyított –, de annak a tagállamnak az érintett közönsége ismeretei szerint, amelyben a felszólalással érintett későbbi nemzeti védjegybejelentést tették, nem jóhírű, akkor az európai uniós védjegy jogosultját még megilleti a jóhírnévre alapított oltalom, amennyiben bebizonyosodik, hogy a tagállami közönség kereskedelmi szempontból nem elhanyagolható része ismeri a védjegyet, és kapcsolatot létesít a védjegy és a későbbi nemzeti védjegybejelentés között. Ezt az ügy összes körülményére tekintettel kell vizsgálni, azonban ki kell emelni, hogy minél erőteljesebben és közvetlenebbül idézi fel a későbbi megjelölés a korábbi védjegyet, annál nagyobb annak a kockázata, hogy a későbbi megjelölés aktuális vagy jövőbeli használata sérti vagy tisztességtelenül kihasználja a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.

[35] Jelen ügyben a kérelmezett az Iron&Smith ügyre alapított érvelésében abból a tényből indult ki, hogy a kérelmező védjegye Magyarországon nem ismert, és ebből vonta le azt a következtetést, miszerint nem bizonyított, hogy a védjegy jóhírneve vagy megkülönböztető képessége sérelmének veszélye fennállna. A fentiek szerint az EUB a közösségi szinten fennálló jóhírnéből eredő védelemhez nem azt követeli meg, hogy a védjegy az érintett tagállamban is megvalósítsa a jóhírűséghez szükséges összes kritériumot, hanem az egyébként más tagállamokban fennálló ismertség miatt jóhírűnek minősülő védjegy az ebből eredő oltalmat élvezzi a többi tagállamban akkor is, ha legalább azt meg lehet állapítani, hogy ott a közönség kereskedelmi szempontból nem elhanyagolható része számára ismert. A kérelmezett maga adta elő, hogy található egy, kifejezetten a kérelmező termékeit forgalmazó üzlet Budapesten. A kérelmező pedig a felszólalása kiegészítéséhez csatolta a védjeggyel ellátott parfümök magyarországi forgalmazását igazoló iratokat, illetve magyarországi forgalmazók által kiállított számlákat. Az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a részletes felszólaláshoz F/4/2-F/4/4. számon mellékelt számlákból magyarországi parfüm forgalmazás a megjelölés bejelentési napját megelőző időszakra megállapítható. A 2022. november 22-én kelt nyilatkozathoz F/15/1-3. számon csatolt számlák alapján szintén látható éveken keresztül, 2017-től 2021-ig, a bejelentés napjáig folyamatosan volt magyarországi parfüm-, illetve magyarországi hotel számára készített egyéb illatszerek forgalmazása. Ebből pedig az következik, hogy az Iron&Smith ügyben kifejtett elv szerint megkívántak megállapíthatók, azaz kereskedelmi szempontból nem elhanyagolható közönség a védjegyet

szükségképpen ismeri, így a magyarországi ismertség hiánya nem zárja ki a jóhírnév vagy a megkülönböztető képesség sérelmét vagy kihasználását.

[36] Emellett a kérelmezett a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a kérelmező és a kérelmezett elkülönült vevőkörrel és célközönséggel rendelkezik, így a fogyasztók a C-39/97. számú Canon ítéletnek megfelelően nem hihetik azt, hogy az áruk és a szolgáltatások ugyanattól, vagy gazdaságilag egymáshoz kapcsolódó vállalkozástól származnak. A kérelmező ugyanis luxusdivatcikkeket forgalmaz fogyasztók számára B2C modellben, ezzel szemben a kérelmezett B2B modellben online fizetési megoldást tartalmazó szoftvert értékesít, amely üzletben vagy online piactéren nem érhető el, és a vevői jelentős része vállalkozás. Ezzel szemben az ítéltábla rámutat, hogy a kérelmező helyesen hivatkozott arra, hogy a védjegy és a megjelölés által megcélzott vásárlóközönség összehasonlítása szempontjából nem annak van jelentősége, hogy a védjegyet vagy a megjelölést ténylegesen hogyan használják, hanem annak, hogy milyen áruk és szolgáltatások szerepelnek a lajstromban. Ezt egyértelműen kimondta az EUB is a C-252/07. számú Intel ügyben is. A [36] bekezdésben írtak alapján a megkülönböztető képesség vagy jóhírnév tisztességtelen kihasználásából eredő sérelem fennállását azon áruk és szolgáltatások átlagos, szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztója szempontjából kell értékelni, amelyekre a későbbi védjegyet lajstromozták (jelen esetben amelyekre a kérelmezetti megjelölés lajstromozását kérték). Ugyanígy, a [42] bekezdésben felsorolt mérlegelendő tényezők között szerepel, hogy figyelembe kell venni az áruk és szolgáltatások természetét, amelyekre az ütköző megjelöléseket lajstromozták, beleértve az érintett vásárlóközönség közelségének vagy különbözőségének a mértékét. Tehát egyértelműen megállapítható, hogy az EUB ítéletben is a lajstromozott, illetve lajstromozni kért áruk és szolgáltatások összehasonlításáról van szó, és nem a ténylegesen használt áruk és szolgáltatások összehasonlításáról. Lehetséges ugyanis, hogy a kérelmezett kifejezetten csak az általa előadott módon, mértékben és üzleti modellben értékesíti jelenleg a szoftverét, vagy így kívánja értékesíteni a közeljövőben. Amennyiben azonban az általa lajstromozni kért 36. áruosztályban megjelölt „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében a megjelölés védjegykénti lajstromozása megtörténik, akkor ettől kezdve kizárólagos joga lesz arra, hogy bármilyen, a fenti szolgáltatások alá tartozó szolgáltatáshoz használja a védjegyet. Tehát a jövőben nem lenne elzárható attól, hogy ilyen megnevezéssel és ábrával megjelölt szoftvert vagy egyéb fizetési megoldást akár B2C modellben, kiskereskedelmi forgalomban, vagy olyan módon értékesítsen, hogy a megjelöléssel a fogyasztók az elektronikus vagy online fizetések során kapcsolatba kerüljenek. Ezért a vásárlóközönség teljes eltérése nem állapítható meg, a lajstromozni kért szolgáltatások alapján a kérelmezett szolgáltatásainak közönségeként továbbra is az átlagfogyasztót kell tekinteni. A fellebbezés arról nem tartalmaz érvelést, hogy miért ne lenne helytálló az elsőfokú bíróság azzal kapcsolatos mérlegelése, hogy az átlagfogyasztók kapcsolatba hozhatják a védjegyet és a megjelölést, ha a kérelmezőéhez hasonló termékek megvásárlása során találkoznak a kérelmezett által használni kívánt megjelöléssel.

[37] Összességében tehát, az EUB a C-252/07. számú Intel ügyben sem mondott mást, mint azt, hogy ha a korábbi védjegy jóhírneve bizonyos áruk vagy szolgáltatások tekintetében rendkívüli – és kétségtelen, hogy ez a kérelmező esetén divatcikk, azaz fogyasztási cikkek esetén fennáll –, és ezek az áruk vagy szolgáltatások nem hasonlóak azokhoz az árukhoz és szolgáltatásokhoz, amelyekre a későbbi védjegy lajstromozását kérték, akkor ez mérlegelendő

szempont a jóhírnév vagy megkülönböztető képesség sérelmének kihasználásánál. Ugyanakkor az Intel ítélet [67] bekezdésében az EUB azt is kiemelte, hogy a mérlegelés szempontjából az is lényeges, hogy minél erőteljesebben és közvetlenebbül idézi fel a későbbi megjelölés a korábbi védjegyet, annál nagyobb a kockázata a sérelem bekövetkezésének. Jelen esetben a kérelmezett megjelölése erőteljesen és közvetlenül felidézi a védjegyet, tekintettel arra, hogy a szóelem gyakorlatilag teljesen azonos, az ábrás elem pedig további megkülönböztető jelleget nem ad hozzá. Az érintett vásárlóközönségben a fent kifejtettek szerint nincs eltérés, az átlagfogyasztó a lajstromozni kért szolgáltatásokat figyelembe véve egyaránt találkozhat a kérelmezői és a kérelmezetti védjeggyel, potenciálisan még egy vásárlás keretén belül is. A körülményeket összességében értékelve tehát az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a jóhírnév és megkülönböztető képesség tisztességtelen kihasználásának veszélyét megállapította.

[38] A kérelmezett az eljárás során arra nem hivatkozott, hogy a korábbi jóhírű védjegy sérelmének fennállása ellenére a kért megjelölés használatának valamilyen jogos indoka van, így ezt az utóbbi feltételt már nem kellett vizsgálni.

[39] Minderre tekintettel az ítéltábla álláspontja szerint is fennáll a veszélye annak, hogy a kérelmezetti megjelölés használata a kérelmező védjegyének jóhírnevét vagy megkülönböztető képességét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná. Az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel a védjegybejelentést a 36. áruosztályban a „hitelkártyás fizetések feldolgozása; online banki szolgáltatások” tekintetében is elutasította. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 389. §-a alapján alkalmazandó 383. § (2) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

[40] A kérelmezett fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 389. §-a és 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni a kérelmező másodfokú eljárásban felmerült költségét, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a, valamint a kérelmező által csatolt megbízási szerződés és számla alapján állapította meg a felszámított összeggel egyezően.

Budapest, 2026. június 23.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

Dr. Istenes Attila s.

